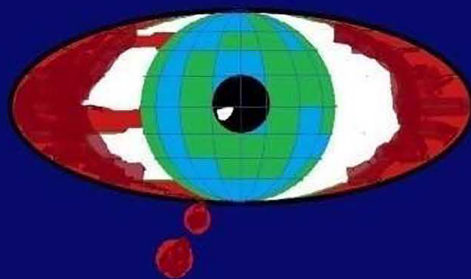


# Globalisaatio vai totalitarisaatio

Orwellin ennustus  
toteutui sittenkin?



Melvin Hunhal

# **Globalisaatio vai totalitarisaatio**

– Orwellin ennustus toteutui  
sittenkin?

Melvin Hunhal



# **Globalisaatio vai totalitarisaatio**

– Orwellin ennustus toteutui  
sittenkin?

Melvin Hunhal

© 2023, Melvin Hunhal

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2588-7

# Globalisaatio vai totalitarisaatio

## - Orwellin ennustus toteutui sittenkin?

|                                                       |     |
|-------------------------------------------------------|-----|
| Esipuhe                                               | 7   |
| Cecil Rhodes ja luonnonvalitut                        | 9   |
| Korpraalin uudet vaatteet                             | 16  |
| Sota ja raha                                          | 20  |
| Tyynenmeren uusjako                                   | 24  |
| Uusi imperiumi – hallintaa hysterian avulla           | 26  |
| Jakarta-metodi saa siivet                             | 37  |
| Uskonnon ja unikon jalot puolustajat                  | 43  |
| Riikinkukko kohtaa korppikotkan                       |     |
| – mokattu tyranninvaihto                              | 49  |
| Vähäisempiä hallituksenvaihdoksia ja pommituksia      | 53  |
| Saapasmaa ihmiskoepuistona                            | 55  |
| Pam pam pam pam Panama                                | 56  |
| George Bushin nerokas harhautus ja Irakin täystuho    | 58  |
| ”Historian loppu” ja uusi maailmanjärjestys           | 67  |
| Balkanin bakkanaalit I                                |     |
| – Seraljin ryöstö 20. vuosisadan malliin              | 70  |
| Afrikan tähtien uudet pelireitit                      | 78  |
| Balkanin bakkanaalit II                               |     |
| – Huume- ja ihmiskauppajärjestö                       |     |
| tunnustetaan valtioksi                                | 86  |
| Kansansatu käy toteen. Ketut naruttavat karhua        | 92  |
| Yhdysvaltain dollarivetoinen demokratia               | 96  |
| Uudistuneet konservatiivit uneksivat                  |     |
| Pearl Harborista                                      | 98  |
| Syyskuu 2001 antaa tekosyyin perustaa poliisivaltion, |     |
| hyökätä Afganistaniin ja Irakiin. Iran                |     |
| tähtäimessä                                           | 99  |
| Vallankumous uuskonservatiivien                       |     |
| värityskirjaopin mukaan                               | 109 |
| Venäjän uuden sheriffin omavaltaiset otteet           | 111 |
| Saakasvilin uhkapelillä nolo loppu                    | 115 |
| Amerikan uusi messiaspresidentti muuntaa              |     |
| sodan rauhaksi                                        | 117 |
| Arabien talviunet päättyvät painajaiseen              | 120 |

|                                                      |         |
|------------------------------------------------------|---------|
| Afrikan leijonan metsästys: Gaddafi meni,            |         |
| Hillary tuli: hah, hah, hah                          | 126     |
| Assad Ahne ja kaasulampun sitkeä henki               | 133     |
| Tuhatvuotisen ISISin nopeasti kuluneet vuosisadat    | 141     |
| Mitä Syyriassa oikeasti tapahtui?                    | 142     |
| Yhteenvetona arabikeväästä                           | 151     |
| Victoria Nuland ja 5 miljardin dollarin keksipaketti | 151     |
| Donbassin asukkaat torjuvat keksin houkutuksen       | 158     |
| Demokratia palautuu Ukrainaan?                       | 166     |
| Chicagon teurastajan perintö                         | 169     |
| Uuden Versailles'n herrat ja narrit                  | 177     |
| Kiinalainen tapaus                                   | 183     |
| Eliitin emämunaus – Donald Trump avitetaan           |         |
| republikaanien presidenttiehdokkaaksi                |         |
| tarkoituksena hävitä Hillary Clintonille             | 188     |
| Ukrainan asema USA:n vasallivaltiona vahvistuu       | 196     |
| Dementikko nostetaan valtaistuimelle                 |         |
| – Trumpin peijaiset                                  | 199     |
| Trump, rehellinen presidentti                        | 203     |
| Gerontokratia – imperiumin viimeinen vaihe           | 208     |
| Mustekalavampyyri ultraäänikuvassa                   | 212     |
| Maailmanhallinnan hyvät, pahat ja rumat              | 218     |
| Pahat ja rumat                                       | 222     |
| Hyvät                                                | 227     |
| Rajamaan rykmenttien sanasota kiihtyy                | 232     |
| Venäjän joukot ylittävät Ukrainan rajan.             |         |
| Venäjän hyökkäyksen mahdolliset motiivit             | 234     |
| Putin lankeaa kummisedän ansaan?                     | 239     |
| Rauhanomaista ratkaisua ei haluta                    | 247     |
| Totalitarisaation täydellistyminen                   | 251     |
| Tulevaisuus; voiko tuholta vielä välttyä?            | 255     |
| <br>Sananselityksiä                                  | <br>260 |
| Kirjallisuutta                                       | 273     |

## Esipuhe

Tämä kirja on kertomus siitä, miten ja miksi länsimaat menettivät demokratiansa viimeisten noin 30 vuoden aikana. Vaikka kirjan fokus painottuu siis viime vuosikymmeniin, periytyvät tilanteeseen johtaneet tekijät paljon kauempaa historiasta. Historian selittäminen ei ole kuin pullapitkon paloittelu, jossa voi leikellä itselle mieluisia pätkiä, vaan kuin köysi, jonka säikeet saattavat yltää jopa vuosituhansien taakse. Tässä kirjassa katsotaan runsaan sadan vuoden taakse ulottuvien säikeiden olevan riittävän kaukaisia, jotta nykyhetki tulisi ymmärretyksi.

Luonnollisestikin näinkin pitkän ajanjakson kuvaaminen vaatisi mieluiten kokonaisen teossarjan, mutta lähtökohta on, että pintapuolinenkin oikea tieto on parempi kuin virheellinen tieto tai ei lainkaan tietoa. Siksi kirjan sisältö painottuu yhtäältä heikosti tunnettujen historian käänteiden esiintuomiseen, ja toisaalta virheellisten uskomusten oikaisuun. Mikään ei ole sen vaarallisempaa kuin väärä tieto siksi, että historiaa käytetään poliittisten päätösten perusteluna. Varsinkin sodan aloittamista perustellaan aina uskomuksilla, jotka ovat valitettavan usein valheellisia. Tänä päivänä huoli on suurempi kuin koskaan aiemmin, sillä länsimaiden media ei enää vuosikymmeniin ole toteuttanut totuudellisen tiedonvälityksen tehtävää, joka sille ainakin optimistisimpien uskomusten mukaan kuuluu.

Median yksipuolisuus ei sinänsä ole uusi ilmiö, mutta se on viime vuosien aikana jatkuvasti vahvistunut. Sama ilmiö on havaittavissa akateemisessa yhteiskunnallisessa tutkimuksessa ja sen julkistamisessa. Vielä 1980-luvulla tutkimuksissa kukivat monet kukat; eli tutkijat väittelivät keskenään esimerkiksi siitä, mikä oli esimerkiksi Pohjois-Irlannin konfliktin perim-

mäinen syy. Joidenkin mielestä se oli uskonto, toisten etnisyyss ja eräiden mielestä yhteiskuntaluokkien väliset ristiriidat. Kyseiset tutkijat saivat äänensä esiin myös aikansa ei-tieteellisessä sanoma- ja aikakauslehdissä. 1990-luvun ja sen jälkeisten konfliktien osalta vertaileva tutkimus on loistanut poissaolollaan ja kussakin tapauksessa selitykseksi on tullut yksi ainoa totuus, jota poliitikot ja media toistavat kuin uskonnollista aksiomaa. Niinpä asiaa tunteville eri maiden ja maanosien konflikteista kirjoitetut lehtiartikkelit ja televisio- ja radiouutisten selitykset näyttäytyvät yksinkertaistavina, riittämättöminä ja usein täysin käsittämättöminä.

Kirjassani pyrin siis selittämään tapahtumien syy- ja seuraussuhteita. Samaan aikaan otan myös kantaa, eli puhtaan objektiivisen selittämisen lisäksi mukana on moraalinen aspekti. Itse asiassa objektiivista historian tutkimusta ei ole. Kaikki kirjoittajat välittävät omaa maailmankuvaansa ainakin jossain määrin, tiedostamattaan. Toisin sanoen kirjassa analysoidaan eri aikoina tehtyjä poliittisia päätöksiä myös arvoperusteisesti. Näitä arvoja ovat ihmisoikeuksien ja kansainvälisten sopimusten kunnioittaminen, demokratia ja pyrkimys ensi sijassa rauhanomaisiin konfliktin ratkaisuihin. Ennen viime vuotisten tapahtumien kuvausta vedetään lankoja yhteen ja hahmotetaan historian kertomuksen suuri kuva eli se miten historiaa käytetään vallankäytön välineenä. Niiden näkeminen puolestaan antaa avaimet ymmärtää tämän hetken maailman tilaa.

Kirjan lopussa avataan paitsi tekstissä käytettyjä myös muuten historian tai nyky-yhteiskunnan ymmärtämisen kannalta tärkeitä termejä, käsitteitä, nimiä, henkilöitä ja muuta tärkeää.

## Cecil Rhodes ja luonnonvalitut

Uuden ajan alkua leimasivat Euroopassa monet sodat, joiden kulminaatiopisteenä voidaan nähdä Napoleonin sodat. Niiden jälkeen Euroopassa – siis sen sisällä, muualla suurvallat kävivät siirtomaasotia – vallitsi noin sadan vuoden ajan kestänyt miltei sodaton kausi. Tämä vaihe kuitenkin päättyi vuonna 1914 alkaneeseen maailmansotaan, mikä sitten olikin tuhoisampi kuin mikään sota historiassa ennen sitä. Miten siihen päädyttiin?

Vakiintuneen länsimaisen historiankirjoituksen mukaan maailmansodan tarina kuuluu: Itävallan arkkiherttua Ferdinandin murhattiin 28. kesäkuuta 1914 Sarajevossa. Siitä seurasi Itävalta-Unkarin sota Serbiaa vastaan, mistä taas seurasi ketjureaktio, jota ei voitu enää pysäyttää ja joka vääjäämättä johti kaikkien Euroopan suurvaltojen väliseen 40 miljoonan hengen kuolemaan johtaneeseen maailmansotaan. Sota päättyi ensin 11. marraskuuta 1918 solmittuun aselepoon, ja varsinaisesti tasan viisi vuotta arkkiherttuan murhan jälkeen allekirjoitettuun Versailles'n "sopimukseen", jossa voittajat päättivät että sotaan on yksin syyllinen Saksa. Vaikka sodan kulku tarinan alkuosan mukaan siis olikin vääjäämätön luonnonlain kaltainen prosessi, oli sodalle jostain syystä olemassa myös syyllinen: Saksa. On kuitenkin olemassa toisenlainenkin selitys sodan syttymisen syistä, ja se on paljon loogisempi ja uskottavampi kuin anglosaksisessa maailmassa vallitseva totuus. Mikä tämän tulkinnan mukaan oli ensimmäisen maailmansodan perimmäinen syy, eli miten kaikki siis tapahtui?

Ensimmäisen maailmansodan alkusäikeet johtavat 1800-luvun lopulle, jolloin englantilaiset Cecil John Rhodes ja Alfred

Milner lyöttäytyivät yhteen perustaakseen salaseuran nimeltä The Society of the Elect. Seuraan liittyi pian muitakin kuten esimerkiksi aikansa merkittävin julkkistoimittaja William T. Stead, Reginald Baliol Brett – joka tunnetaan myös nimellä Lord Esher – sekä eräs joutomies, joka sittemmin tultiin tuntemaan nimellä Edward VII. The Society of the Elect seuran tavoitteeksi asetettiin, ei aivan vaatimattomasti, koko maailman saattaminen Iso-Britannian alaisuuteen. Valloitus perusteltiin mm. niin ikään brittien kehittämällä opilla, jota kutsuttiin nimellä sosiaalidarwinismi. Opin mukaan eri kansojen välillä vallitsee samanlainen kilpailu kuin biologisessa luonnossa, ja tämän evoluution huippua edusti Englanti ja erityisesti sen yläluokka.

Seuran kiistaton johtaja Cecil Rhodes oli alun perin matkannut brittien anastamaan eteläiseen Afrikkaan harjoittaakseen maanviljelyä. Maajussiksi hänestä ei ollut – mikä muun maailman kannalta ehkä oli kohtalokasta – mutta hän löysi pian jyvää tuottoisampaa laarintäytettä: timantteja. Niiden kaupalla hän loi valtavan omaisuuden ja perusti De Beers yhtiön. Seuraavaksi Rhodes iski silmänsä Hollannin tuolloin miehittämään Transvaalin tasavaltaan, koska sieltä oli löytynyt rikas kultaesiintymä. Rhodes ja Milner houkuttelivat Iso Britannian hallituksen avukseen maan valloittamiseksi. Seurasi buurisdaksi kutsuttu verilöyly, minkä innokkaana osanottajana hääri muuan nuorimies nimeltään Winston Churchill.

Uskomukselle englantilaisen rodun ainutlaatuisuudesta oli näennäiset perusteensakin 1800-luvulla, sillä Englanti sen lisäksi että hallitsi suurempaa aluetta kuin mikään muu valtio ihmiskunnan historiassa, oli myös teollisen vallankumouksen edelläkävijä ja siksi maailman johtava valtio niin finanssin, tie-

teen, tekniikan kuin kaupan ja erityisesti merenkulun alueilla. Maan vaurastuminen perustui sen siirtomaiden kuten Intian hyödyntämiseen.

Englannin ykkösasemaa oli kuitenkin alkanut haastaa vuonna 1871 yhdistynyt Saksa, ja jo vuosisadan loppuun tullessa se oli syrjäyttänyt Englannin kaikilla edellä mainituilla sektoreilla kauppaa- ja sotalaivastoa lukuun ottamatta. Lisäksi Saksa oli havainnut Lähi-idän alueen taloudellisen merkityksen ja alkanut lähentyä Turkkia. Suunnitelmissa oli mm. rakentaa rautatieyhteys Berliinistä Bagdadiin.

Valittujen seuran jäsenet kokivat Saksan nousu vakavana uhkana Englannin maailmanvaltahaaveille – se tuli estää hinnalla millä hyvänsä. Ratkaisu oli perinteinen: sota. Valitut kuitenkin ymmärsivät, että Saksan sotilaallinen lyöminen olisi liian kova pala Englannille, siksi tarvittiin liittolaisia. Siihen osaan kelpasi nyt Englannin vuosisatainen kilpailija ja perivihollinen Ranska, jonka houkuttelemista helpotti se, että Saksa oli vienyt siltä vuoden 1870-sodassa Elsass-Lothringenin alueen. Kolmanneksi liittolaiseksi haalittiin Venäjä, joka puolestaan haaveili eräistä Turkin hallussaan pitämistä alueista kuten ortodoksisen kirkon syntykaupungista Konstantinopolista. Valittujen seuran jäsenistö myös oli uusiutunut; mm. Edwardin tilalle tuli vuonna 1910 Yrjö V, ja sen ulkoringille juuri Etelä-Afrikassa ja muuallakin sodan ja imperialismien päihdyttävää nektaria maistanut Winston Churchill.

Itävallan ja Serbian välinen selkkaus tuli valituille kuin tilauksesta antaen mahdollisuuden ryhtyä tuumasta toimeen. Britannian, Ranskan ja Venäjän edustajat tapasivat salaa 24. heinäkuuta ja tekivät sopimuksen armeijoidensa liikekannallepanos-

ta. Ensimmäisenä liikekannallepanon toteutti Venäjä jo kahden vuorokauden kuluttua eli 26. heinäkuuta. Muodollinen peruste liikekannallepanolle oli Serbian puolustaminen. Varsinaista velvollisuutta siihen ei ollut, sillä maat eivät olleet liitossa keskenään. Saksan keisari Wilhelm II pyysikin välittömästi tsaari Nikolaita, joka oli hänen serkkunsa, perumaan liikekannallepanon. Tsaari pysyi päätöksessään.

Saksassa luonnollisesti ymmärrettiin pelätä pahinta eli joutumista kahden rintaman sotaan. Jotta siltä olisi välttytty, pyysi keisari Wilhelm II toistuvasti Englannin kuningas Yrjö V:ttä – joka niin ikään oli hänen serkkunsa – vaikuttamaan Ranskaan, jotta se pysyisi puolueettomana. Jos Ranska antaisi puolueettomuuslupauksen, lupasi Wilhelm olla hyökkäämättä sinne. Kuningas Yrjö V ei antanut suoraa vastausta siitä, voisi-ko tai haluaisiko hän vaikuttaa Ranskan puolueettomuuteen, mutta vakuutti että Britannia pysyisi puolueettomana. Hän ei kuitenkaan pitänyt lupaustaan tai häneltä ei kysytty kun Society of the Elect -seuran Richard Haldane 29.7. antoi Englannin armeijalle liikekannallepano käskyn ja Winston Churchill komensi maan merivoimat taisteluvalmiuteen Pohjanmerelle. Se tarkoitti kauppasaartoa, joka jo itsessään on sotatoimiin verrattavissa oleva teko. Iso-Britannian parlamentilta ei tuossa vaiheessa vaivauduttu kysymään mielipidettä. Seuraavaksi eli 31. heinäkuuta antoi Belgia määräyksen liikekannallepanosta. Belgia – päinvastoin kuin usein kerrotaan – oli de facto liitossa ympärysvaltiojen kanssa. Saksa vakuutti myös, että jos Iso-Britannia pysyy puolueettomana, Saksa kunnioittaa Belgian koskemattomuutta. Ulkoministeri Gray ei sitä luvannut. 1. elokuuta – eli siis viimeisenä – toteutti Saksa armeijansa liikekannal-

lepanon. 2. elokuuta keisari Wilhelm pyysi Belgialta lupaa Saksan joukkojen sijoittamiseen maahan. Belgia kieltäytyi.

On selvää, että tässä vaiheessa Saksa jo tajusi mikä oli pelin henki; eli maa oli joutumassa kahden rintaman sotaan. Sen välttääkseen Saksa päätti ensiksi kukistaa heikommaksi lenkiksi arvioimansa Ranskan ja julisti sille sodan. Hyökkäys alkoi 4. elokuuta Belgian kautta. Tämä oli paitsi strateginen ratkaisu – se antoi mahdollisuuden koukata Ranskan sivustaan – mutta samalla potentiaalisen vihollisen eliminointioperaatio; myös Ranska ja Englanti olisivat voineet käyttää Belgiaa hyökkäyksensä alustana. Samana päivänä kuningas Yrjö V julisti sodan Saksalle. Britannian parlamentti päätti sodanjulistuksesta 6. elokuuta.

Päällisin puolin siis näytti siltä, että Saksa oli ensimmäisen maailmansodan aloittaja, sillä olihan Saksa se osapuoli, joka julisti sodat sekä Venäjälle että Ranskalle. Mutta kun ottaa huomioon sota edeltävät tapahtumat, ei Saksalla ollut juuri muuta mahdollisuutta kuin ryhtyä sotatoimiin ennen kuin muut aloittaisivat ne sitä vastaan, jotta se välttyisi joutumasta kahden rintaman sotaan. Olennaista ei siis ollut se, kuka julisti sodan, vaan se, kuka tai ketkä liittoutuivat hyökkäyssuunnitelmiseen ja suorittivat ensimmäisinä liikekannallepanon. Myös Saksan armeijan miesvahvuus oli ennen sodan alkua pienempi kuin Englannin tai Ranskan Venäjästä puhumattakaan. Tämäkään ei todista sen puolesta, että Saksa olisi suunnitellut hyökkäystä näitä kaikkea kolmea vastaan yhtä aikaa.

Saksan sodanjulistukset olivat jo sinänsä propaganda-voitto Englannille, joka siis oli sodan perimmäinen primus motor. Siten maa saattoi esittää sodan puolustusotana. Koska tämä peruste ei vielä välttämättä olisi riittänyt vakuuttamaan

sen paremmin maan omaa väestöä kuin muutakaan maailmaa, tuli sodan oikeuttamiseksi kehittää ylevämpiä perusteluja. Näin etenkin kun tarkoitus oli saada myös USA mukaan sotaan. Yhdeksi propagandateesiksi valittiin demokratian puolustaminen. Tässä ei haitannut, että sille argumentille oli varsin vähän perustetta; nimittäin sekä Englannin että Ranskan demokratian aste oli alhaisempi kuin Saksan, Venäjältä puhumattakaan.

Belgian valloitukseen liittyen saksalaisista taas luotiin viholliskuva pistimillä lapsia tappavista barbaareista ja saksalaisille annettiin epiteetti hunni. Saksan armeijan raakuuksille ei ollut erityistä todellisuuspohjaa; siviilit epäilemättä kärsivät kun jäivät etenevien joukkojen jalkoihin, mutta tämä on normaalia kaikissa sodissa. Propagandapiirroksissa saksalaiset kuvattiin apinoina. Lisäksi näytettiin filmejä juutalaisiin kohdistuneista pogromeista Venäjällä, joiden väitettiin kuvaavan Belgian tapahtumia. Englanti ja Ranska siis puolustivat ihmisyiden ja sivistyksen arvoja ei pelkästään barbaareja eli hunnejakaan vaan myös eläimiä vastaan.

Sodan kestätyä kolme vuotta liittyi USA siihen ympärysvaltioiden puolella. Myös USA:n kansalaisille sota myytiin sekä demokratia-argumenttia että hunnileimaa hyväksi käyttäen ja gorillakuvilla höystettynä. Maan silloinen presidentti Wilson oli tullut valituksi lupauksella, että USA ei sekaannu sotaan. Presidenttien sanat eivät kuitenkaan paina, kun maan rahaeliitti, joka oli osa anglosaksista rahaeliittiä, haluaa toisin. Eriytynyt sotaan liittymisen peruste oli matkustaja-alus Lucitanian upottaminen, joka luonnollisesti aiheutti vihaa amerikkalaisten keskuudessa; laivalla kun oli myös USA:n kansalaisia. Laivalla kuljetettiin kuitenkin myös sotilastarvikkeita, joten joko matkustajia yritettiin käyttää ihmiskilpinä sen upottami-

sen estämiseksi tai sitten matkustajat uhrattiin tietoisesti, jotta kansalaismielipide saataisiin käännettyä Saksaa vastaan. Varsinainen syy sotaan osallistumiselle oli se, että USA oli antanut lainaa ympärysvallloille sodankäynnin kustannuksiin. Jos Saksa olisi voittanut, olisi rahat menetetty. Muita syitä olivat mm. kiinnostus osallistua tuolloin Turkin hallussa olleen Lähi-idän alueiden jakoon. Tavoitteena oli perustaa muutoin islamilaiseen maailmaan ei-islamilainen sillanpääasema, mikä pyrki toisti ristiretkien tavoitteita. Tämä taas oli hyödyllistä sekä Suezin kanavaa että alueen öljyvaroja silmällä pitäen. Lisäksi Saksan teollisen mahdin kaataminen luonnollisesti hyödytti USA:n teollisuuden laajentumispyrkimyksiä.

Ensimmäinen maailmansota laukaisi patoutumia, jotka aiheuttivat suuria mullistuksia Euroopassa. Näistä merkittävin oli Venäjän vallankumous, minkä seurauksena maa irtaantui sodasta tehden erillisrauhan Saksan kanssa. Pian sen jälkeen Saksan kansa kyllästyi sotaan ja teki myös vallankumouksen, joka ei tosin johtanut niin perustaviin yhteiskunnallisiin muutoksiin kuin Venäjällä. Keisari kuitenkin sai mennä. Tilannetta käyttivät hyväkseen ympärysvallat, jotka sanelivat Saksalle raskaat rauhanehdot valtavine sotakorvauksineen ja aluemenetyksineen. Ranska sai takaisin Elsass-Lothringenin alueen ja Englanti sen siirtomaat. Lisäksi uusi valtio Puola sai osan entisistä Saksalle kuuluneista alueista. Myös suurvalta Itävalta käytännössä lakkautettiin pilkkomalla se pieniksi kansallisvaltioiksi. Rajoja ei tosin vedetty kansallisuuksien asuinalueiden mukaan, vaan siten, että entisten valtiaskansojen eli saksan- ja unkarinkielisten asuma-alueita jäi muiden maiden sisään. Näin luotiin pohjaa tuleville jännitteille. Niin ikään Turkin entiset alueet pilkottiin, muttei sentään toki itsenäisiksi valtioiksi vaan

voittajavaltioiden siirtomaiksi. Uusien valtioiden rajat vedettiin jakajien halujen mukaan, ja siis paikallisten kannalta mieltävaltaisesti ilman etnistä tai historiallista perustetta. Saksa määrättiin maksamaan sotakorvauksia, joiden määrä ylitti maan taloudellisen kantokyvyn. Niinpä maan kiinteistöt ja tehtaat olivat alennusmyynnissä ja myös amerikkalaiset sijoittajat ostivat niitä halukkaasti.

## **Korpraalin uudet vaatteet**

Raskaat sotakorvaukset aiheuttivat toistuvia taloudellisia kriisejä Saksassa. Ne ja menetetyistä alueista johtuva katkeruus taas osaltaan johtivat siihen, että natsipuolue sai kasvavaa kannatusta, mutta ei koskaan enemmistöä. Vuoden 1933 vaaleisakin puolue sai vain noin kolmasosan annetuista äänistä. Siitä huolimatta natsit kaappasivat vallan. Tekosyynä vallankaappaukseen käytettiin valtiopäivätalon polttoa, josta syytettiin kommunisteja. Niinpä ensin kiellettiin kommunistit ja pian sosialistit ja myös porvarilliset demokraatit.

Vallankaappaus ei olisi ollut mahdollinen, jos vuosituhanten vallan pyhä kolminaisuus eli pääomapiirit, armeija ja kirkko, olisivat sanoneet ei. Ne eivät sanoneet ei. Päinvastoin, ne tarjosivat Hitlerille vallan hopealautasella. Saksalaiset liike miehet rahoittivat Hitleriä ja hänen puoluettaan jo 1920-luvun alusta lähtien ja myöhemmin näin tekivät myös amerikkalaiset ja englantilaiset pääomapiirit. Viimeinen siunaus natsien valalle annettiin vuoden 1932 alussa salaisessa kokouksessa, jossa olivat läsnä Englannin keskuspankin pääjohtaja Montagu Norman, Adolf Hitler ja Franz von Papen, (joka saman vuoden

## Globalisaatio vai totalitarisaatio

Muutamaa viimevuosikymmentä on kuvattu globalisaation voittokuluksi. Globalisaatiosta taas on tehty demokratian ja ihmisten välisen vapaan kanssakäymisen vertauskuva. Mutta onko globalisaatio oikeasti valtamedian kiiltokuva-journalismin ylläpitämä iskusana, jonka suojassa on kehittynyt maailmanhistorian suurin vallan keskittymä?

Kirjan johtopäätös on, että näin on tapahtunut. On syntynyt organismi, jonka vallankäytön mekanismit saavat Orwellin vuoden 1984 dystopian näyttämään ala-asteen ainekirjoituksen tuotokselta.

Globalisaatio vai totalitarisaatio paljastaa vallankäytön syviä pohjavirtoja alkaen runsaan sadan vuoden takaa. Pääfokus on kuitenkin muutamassa viime vuosikymmenessä.

Kirjan lopussa esitetään myös tiekartta siitä, miten voitaisiin luoda todellinen demokratia.

